

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRUIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 26 JANUARI.

De Belgische Katholieken te Rome.

De katholieke Belgen hebben, zoo men weet, onlangs eene depeche gezonden naar Rome, ten einde Z. H. Pius IX den troost en de betuigenis van aangekleefdheid te brengen, die hij in deze zoo moeilijke omstandigheden van noode heeft. M. W. Verspeyden, opsteller van den *Bien Public*, schrijft aan zijne medewerkers eenen brief uit Rome, over de reis naar en het bezoek in het Vaticaan, uit welken wij de volgende merkwaardige bijzonderheden overnemen:

«... Onze eerste zorg te Rome aankomende, was Z. E. kardinaal Antonelli, sekretaris-staatsminister, de adressen, depechen en giften, die ons waren toevertrouwd, te overhandigen. Behalve de verzegelde pakken, welke wij bij ons hadden, hebben wij aan Z. Em. eene som overhandigd van nagenoeg 200,000 fr., als voorschot op den opbrengst van den St. Pieterspenning voor 1871, in de verschillende diocessen van België.

» Kardinaal Antonelli heeft ons met eene gansch bijzondere welwillendheid ontvangen, en wilde zich zelve gelasten met voor de belgische deputatie een bijzonder gehoor bij den Paus te vragen.

» Dit gehoor hebben wij verleden maandag, om 11 1/2 ure, bekomen. De H. Vader ontving ons in zijne bijzondere bibliotheek. Pius IX stond recht voor zijne lessenaar.

» Wij wierpen ons voor zijne voeten Z. H. deed ons onmiddellijk opstaan, en gaf ons zijne hand te kussen. Onze oogen waren vol tranen, terwijl wij den doorluchtigen grijsaard aanschouwden, die met zoo veel gerustheid des harten den last draagt van 't opperpieterschap, en wiens regering in de jaarboeken der kerk bladzijden zal beslaan, vervuld met roem en beproeving. De gezondheid des Pausen, ik haast mij u dit te zeggen, laat niets te wenschen; hij is vol kracht, moed en levenslust. Nadat de eerste ontroering van de deputatieleden voorbij was, gaf M. W. Verspeyden lezing van het adres, hetwelk zijne reisgezellen hem g'last hadden op te stellen. Dit adres, dat in warme bewoording de verkleefdheid der katholieke Belgen aan den H. Stoel uitdrukt, en eene krachtigste protestatie tegen de schandelijke overweldiging der Pauselijke Staten behelst werd door Z. H. volgenderwijze beantwoord:

« Dit nieuwe blijk van België's verknoctheid treft mij diep. Nogtans, dierbare kinderen, had ik dit niet noodig om te weten, dat België altijd getrouw is aan den H. Stoel. Zijne aangekleefdheid is ond, en dagteekent niet van gisteren. Ik dank u, omdat gij in deze pijnlijke omstandigheden mij zijt komen vertrouwen. Ongetwijfeld is God onze voornaamste kracht, maar het is natuurlijk en zoet, dat de genegenheid der zonen den moed des Vaders komt ondersteunen. Meer dan eens heeft uw land mij deze bewijzen van kinderlijke liefde gegeven. Volhardt in den weg, waarop gij met zoo veel iever arbeidt; laat u niet ontmoedigen. Wat heden gebeurt, is enkel eene beproeving, en de kerk is in de beproeving geboren, heeft altijd in de beproeving geleefd, en moet in de beproeving hare loopbaan ten einde brengen.

» Onze plicht is te worstelen, en vast te staan in het gevaar. Dit is niet altijd gemakkelijk. Wij hebben een italiaansch spreekwoord, dat zegt: *Altro e parlare di morte, altro di morire*. Ik pas die zegwijze aan den toestand toe. Men spreekt somtijds op zijn gemak van de vervolging, maar 't is zoo gemakkelijk niet, deze 't hoofd te bieden.

» De wereld biedt tegenwoordig een droevig schouwspel aan, vooral deze stad te Rome, waar men dingen ziet, welke er vroeger niet te zien waren.

» Bidden wij al te zamen, opdat God weldra zijne kerk verlosse, ons den vrede verleene, en de openbare orde herstelle, zoo diep verontrust. Uwe pogingen, uwe gebeden, uwe vereenigingen, uwe prachtige bedevaarten gebeuren tot dit doel. Daarom zegen ik u het diepste van mijn hart, u, uw land, uwe provinciën, uwe steden, uwe huisgezinnen, al degene die u dierbaar zijn, al uwe gedachten en al uwe werken?»

M. Josef de Hemptinne overhandigde vervolgens den H. Vader eenen brief van Mgr. Dechamps. Pius IX overzag hem, en bemerkende, dat de aartsbisschop van Mechelen er 't aanbod van de Belgische gastvrijheid in vernieuwde, zegde hij al lachende: «O, die goede Mgr. Dechamps! Het » zou zeer wel zijn... indien men maar eene » brug kon leggen tusschen Rome en Mechelen... » Ik onderwerp mij aan den wil Gods, doch ik » denk, dat mijne aanwezigheid te Rome nog » veel kwaad verhandelen kan.»

Nadien heeft de deputatie nog een gemeenzaam onderhoud gehad met Z. H. in de galerijen, in de bibliotheek en de hovingen van het Vaticaan. De katholieke dagbladders van Rome houden zich met de belgische deputatie veel bezig; deze

is verrukt over het galhartig onthaal, dat zij bij Z. H. geooten heeft.

Oorlogsberichten.

Bombardement van Parijs.

Men schrijft uit Parijs, 21 jan. per luchtbol: De krijgsverslagen zijn nog niet teenemaal ingekomen; echter geeft men reeds eenige bijzonderheden over den uitval van 20 januari:

Het leger was verdeeld in drie kolommen, bestaande uit luietroepen, mobielen en nationale garden, in de brigaden ingelijfd. De linker vleugel onder generaal Vinoy, moest de verchansing van Montretout, de huizen van Bearn, Pozzi di Borgo en Armengaud innemen.

Die van het midden, generaal Bellemare, had voor doel het aanvallen van het oostelijke gedeelte van de vlakte der Bergerie.

De rechter vleugel, generaal Ducrot, moest opereeren op het rechter gedeelte van Bazenvall en het was tevens die vleugel welke Longboyau moest aanvallen, om de paardenstoeterij van Lupin te benaderen.

Ten 11 ure waren de verchansingen en de huizen, hooger aangehouden, overrompeld. Generaal Bellemare was op de hoogte der Bergerie gekomen, na het huis grèzed maison du curé te hebben bemeesterd. Hij moest een deel zijner reserven bezigen om de overrompeld positie te bezetten.

Middelwyl kwam generaal Ducrot ingevocht; zijn rechtervleugel te Roel werd van den anderen kant der Seine beschoten door ontzagelijke batterijen.

Het gevecht begon hevig te Longboyau, waar wij een hevigen tegenstand vonden achter de muren der huizen op den boord van het park. Herhaalde malen bezocht generaal Ducrot de troepen tot den aanval terug, zonder dat zij grond wonden van dien kant.

Tegen drie uren moesten onze troepen links en in het centrum, voor eenen hevigen aanval achteruit gaan. Bij het vallen des avonds, gingen zij echter weer vooruit. De nacht deed echter de pogingen staken.

In dat geval was het gevaarlijk op de zoo duur gewonnen standpunten te blijven. De vijand voerde langs alle kanten troepen aan.

De Fransen waren afgemat van twaalf uren gevochten te hebben en door nachtmarschen. Men trok terug in de loopgrachten tusschen de huizen van Crochart en den Val-à-Maassenberg.

Onze verliezen zijn groot, doch volgens het zeggen der krijgsvangenen, heeft de vijand er overigens ondergaan. Dat kon niet anders, na eene zoo hevige worsteling, die 's morgens begon en eerst met de nacht eindigde.

Het is de eerste maal, dat men op een en hetzelfde slagveld, en rase campagne, burgers vereenigd ziet met linie troepen, optrekkende tegen troepen in zoo moeilijke stellingen getrauceerd.

De nationale garde van Parijs deelde de eer met het leger, deze aan te vallen met eenen moed en eene opoffering, voor welke het vaderland hen zal dankbaar zijn.

Indien het gevecht van den 19 het resultaat niet gegeven heeft, dat Parijs ervan mocht verwachten, is het een der merkwaardigste gebeurtenissen en die getuigenis geeft van de mannelijke kracht der hoofdstad.

De Pruisen hebben vandaag de beschieting van St. Denis begonnen. De forten antwoorden. Trochu is omtrent 1 uur naar St. Denis vertrokken.

DE SLAG BIJ SAINT-QUENTIN.

(Nieuwe en hartroerende bijzonderheden.)

Men schrijft uit Dowai, aan de *Etoile Belge*, den 21 dezer:

« Een officier of iemand die grijs geworden is in het oorlogsvak » zal misschien het recht hebben om te zeggen, dat het leger van Faidherbe » in goede orde is achteruitgetrokken. Wat mij, onpartijdig en belangloos getuige, betreft, ik kan niets anders zeggen, dan dat deze altocht eene echte nederlaag, eene ramp is; dat ik mijn hart verscheurd, ontroerd heb gevoeld van medelijden, bij het zien van zoo veel ellende en smarten.

» Ik heb u in een vorigen brief gesproken, over het bedreoven en ellendig uitzien der ongelukkige soldaten, die ik terug in de stad had zien komen, schier niet meer voortkunnende, overdekt met slijk, bleek en misvormd, tegen de muren der huizen leunende, om niet te vallen. Maar dezen, de eerst aangekomenen, waren blijkbaar de minst vermoeden; een nog jammerlijker schouwspel wachtte mij buiten de stad.

» Besloten hebbende zoo dicht mogelijk bij het slagveld te geraken, was ik er met groote moeite en aan een hoogen prijs, in gelukt een tilbury en een paard te bekomen, maar geen koetsier. Het was zoo wat 2 ure naooer, toen ik aldus de

stadspoort uitreed. De baan van Kamerijk naar Busigny kriede van soldaten, vooral mobielen en gemobilizeerden.

» Eene dik, kleverig slyk overdekte den weg; er viel een lijne, killige regen, die verstijft. Duitzenden jongelingen, aan het vuur des vijands zonsnapt, stonden daar, in het slijk badend, of worstelend tegen de moeilijkheden der wegen. Geen enkel nitte nog een woord. Zij hadden er de kracht niet toe. Nu en dan lieven zij het hoofd op, en wierpen een wanhopigen blik op de stad, zich ongetwijfeld afvragende of zij er weldra zouden kunnen aankomen. Tusschen hen geen overste, niemand om hen aan te moedigen.

» Van afstand tot afstand zag men er, die niet meer kunnende, het oog slap, de wangen uitgemergeld, neervielen en uitgestrekt bleven liggen in den modder. Er waren er die letterlijk onder het slijk begraven waren en alle menschelijke vorm verloren hadden. De meeste hadden gene of schier geen schoenen meer aan de voeten. De eenen stapten blootvoets, de andere met holleblokken, weer andere met een schoen en een holleblok. De klachten zijn overigens algemeen over het schoeisel.

» — Het zijn kartonnen schoenen die men ons gegeven heeft, zeggen de soldaten, op den tijd van vijf dagen hangen zij niet meer aaneen.

» Eerst na vier of vijf kilometers wegs afgelegd te hebben, gelukte ik erin voorbij dien stoet te geraken. Reeds was ik verheugd, dit jammerlijk schouwspel niet meer te zien, toen ik, gekomen in den weg van Masnières, bezijden eene sterke helling, ik geloof la Montagne-Blanche geheeten, een rijtuig daaraf zag komen rijden met eene verschrikkelijke snelheid. Naarmate het naderde bemerkte ik dat de heer, die nevens den koetsier zat, mij verwarde teekens deed, en ik dacht dat hij wilde zeggen, dat ik moest mijden. Toen het rijtuig nabij was, hoorde ik hem roepen:

» — Ga niet verder!... Keer terug!...

» De heer en zijn koetsier waren doodsbleek en ten prooi aan eene geweldadige ontroering.

» — Zij zijn daar! zij zijn daar! voegde hij er bij.

» — Wie? vroeg ik.

» — Wel, de Pruisen!... Zij kanonneeren de vluchtelingen!

» — Wat zegt ge?... Dat is onmogelijk!

» — Nog een oogenblik en gij zult het kanon hooren.

» Inderdaad, nauwelijks had hij deze woorden geuit of ik hoorde zeer goed het geknetter der geweren in de lucht doorgalmen, dan een kanon-schot, dan twee, dan drie, en zoo voort. Elk schot kwam naderbij. Sedert het begin van den oorlog heb ik dikwijls het kanon gehoord, maar zelden zoo duidelijk.

» De heer had gelijk, de Pruisen waren niet ver meer, zij waren achter de hoogte, die zij misschien weldra zouden overkomen.

» Ik beken gaarne dat ik geenszins lust gevoelde om ze van dichterbij te zien; ik deed mijn paard omkeeren en haastte mij de stad terug te bereiken.»

LONGWY.

Verleden zaterdag hebben de pruisische batterijen nogmaals vruchteloos, zoo het schijnt, tegen het vuur der forteres geworsteld. De Pruisen hebben hunne kanonnen op verderen afstand van de stad gebracht, om ze tegen de vijandelijke artillerie te beschermen.

De batterijen van Herserange en Cetry antwoorden slechts zwak op het onophoudend geschut der forten.

Zondag duurde het kanongedommel voort. De Pruisen wachten nog altijd op buone grove belegingsstukken, die vandaag of morgen zullen geplaatst worden.

Maandag morgen, om 2 uren, wordt het bombardement zonder verpozing op schrikwekkende wijze voortgezet.

De tegenwoordige oorlog heeft ons zeer goede redenen gegeven, om de defensieve macht, welke Frankrijk tot hiertoe bezat, te waarden. De sterkten Metz, Straatsburg, Schieslstadt, Breisach, Masol, Pfalzburg, Thionville, Toul, Montmédy, Verdun, Soissons, Laon, Mézières, Amiens (citadel) en Péronne zijn ingenoomen; doch er blijven nog Parijs, Belfort, Besançon, Lyon, Langres, Loogwy, Kamerijk, Dowai, Valenciën, Atracht, Rijsel, Cherburg en Brest, zonder de zuiderlijke fransche sterkten te rekenen.

Versailles, 23 januari.

Eergisteren hebben de duitsche detachementen na een klein gevecht, Dôle bezet. Wij namen aldaar 230 wagons levensmiddelen, paardenvoeder en wapens.

In 't Noorden hebben wij den vijand tot in de vestingen gedreven.

Over het leger van generaal Bourbaki

(Nader bijzonderheden.)

Men leest in een badensch blad van 18 dezer:

« Voor de derde maal heeft Bourbaki eene poging gedaan, om de lijn van von Werder voor Belfort door te breken, en ook den derden dag werd hij zegepraalend teruggeslagen, en dit maal met eene bezondere nederlaag. Bourbaki schijnt naamlijk, nadat hij vruchteloos en verscheidene punten had aangevallen, besloten te hebben tot eene poging om de lijn Chagny-Montbéliard meer noordwaarts om te gaan.

» Dit voornemen was men reeds voorgekomen, langs den Duitschen kant, door eene bezetting van het Noorden door de 2° badensche brigade onder generaal von Degenfeld.

» De 3° brigade, onder generaal-majoor Keller, die generaal von Degenfeld in den nacht bij Frahier ondersteunde, rukt eveneens vooruit en overviel den vijand in Ghencher, om 4 ure des morgens, waarbij hem de bagagien en 400 gevangenen afgenomen werden.

» Getalsterke vijandelijke krachten trachten de verloren positie te Frahier weder te winnen. De hier in het gevecht zijnde 2° en 3° badensche brigaden hielden nogtans het gevecht tot het invallen der duisterheid staan en bleven Frahier behouden.

» De verliezen schijnen gisteren aan onzen kant grooter dan den dag te voren geweest te zijn, dewijl generaal van Werder ze niet onbeduidend noemt.

» Ook Zuidwaarts zijn de pogingen des vijands, om langs de Zwitsersche grenzen door te breken, zonder gevolg gebleven. De onttrimming van Delle en Croix was niet noodig, hetgeen bewezen is door de wederbezetting van Croix.»

Laatste tijdingen.

De laatste tijdingen uit Parijs zijn zeer gewichtig. Na den mislukten uitval tegen de pruisische linien, is generaal Trochu gedwongen geweest zijn ontslag te geven uit oorzaak der klachten en verwijtingen die tegen hem uitgebragt werden. Hij is als opperbevelhebber vervangen door generaal Vinoy.

Dat is nog alles niet. Eene depeche uit Versailles meldt dat J. Favre, lid van het fransch gouvernement, zich naar het pruisisch hoofdkwartier begeven onder voorwaarde dat het garnizoen de stad zou kunnen verlaten met de krijgseer. De *Times* die deze tijding mededeelt voert er bij dat Bismarck deze voorstellen geweigerd heeft. Het schijnt zeker te zijn dat Bismarck de voorstellen van J. Favre verstoet omdat hij niet wil onderhandelen met het republiek. De vredesvoorwaarden zijn ingedeeld geteekend tusschen Bismarck en de ex-keizerin van Frankrijk. Het doel van het pruisisch gouvernement is de verheffing van den jongen keizerlijken prins op den troon van Frankrijk onder het regentschap der keizerin Eugénie. Zal dat ontwerp in den zin der Fransche natie vallen? Daar mag nog aan getwijfeld worden.

De stad Longwy heeft zich over gegeven na een bombardement dat negen dagen geduurd heeft. De Pruisen hebben er 4000 gevangenen en 200 kanonnen gevonden.

Sermoon van Liefdadigheid.

Zondag 5 februari, onder de mis van half twaalf, zal de eerw. heer F. Georges, pastoor van Chénée, in de hoofdkerk van Tongeren, een weldadigheids sermooen uitspreken ten voordeele der armen bijgestaan door het genootschap van den H. Vincentius à Paulo.

De aanhoudende en strenge winter, de duurte der levensmiddelen en het gebrek aan werk van vele werklieden zijn oorzaak dat op dit oogenblik eene menigte familiën zich in den grootsten nood bevinden.

De kas der conferentie van St. Vincentius is om zoo te zeggen ledig; zij helpt op dit oogenblik omtrent honderd familiën, bijna uitsluitend zamengesteld uit arme weduwen en familiën die door gebrek aan werk of door ziekten beproefd zijn. Meer dan ooit moet de conferentie zich nieuwe hulpmiddelen aanschaffen. Daarom verzoeken wij alle liefdadige personen het versprekend woord van dezen waardigen priester te gaan aanhooren. Dat elkeen zijne aalmoes aanbrengt, om ter hulpe te komen aan een weldadig genootschap hetwelk zich sedert zoo menige jaren slachtoffer tot bijstand der ongelukkigen dezer stad.